

Dansk Folkeparti og Ny Alliance har lanceret en afbureaukratiseringsreform, der kommer til at tage meget konkret form over det næste år, og som følges op af forpligtende handlingsplaner på de servicetunge ministerområder. Er der socialdemokratisk opbakning til det, er det spændende.

Kl. 16:21

Jeg noterer mig også, at Socialdemokratiet netop har gjort sig tanken om, at hvis man introducerer ny teknologi i den offentlige sektor, så kunne det også være en af vejene til, tror jeg, ikke at få flere hænder, men altså til at få hænderne til at række længere.

Så jeg synes, at der er nogle elementer i det, der også har været fremført her i dag, som vækker en vis optimisme i forhold til den kæmpe omstillingsproces, som det danske samfund undergår i disse år, og som gør, at et godt samfund i dag skal blive endnu bedre i morgen.

Til den fortælling hører selvfølgelig også spørgsmålet om skat. Det er ikke en diskussion, jeg i dag på nogen måde vil gå dybt ind i, for regeringen har jo nedsat en skattekommission med et kendt kommissorium, som arbejder frem til næste forår, men jeg noterer mig da alligevel med en vis tilfredshed, at oppositionen synes at have forladt det mantra, der ekkoagtigt lød igen og igen i hele valgkampen, nemlig at man skulle vælge mellem velfærd og skattelettelse. For nu lyder det i et eller andet varieret omfang, som det er svært helt at få greb om, at det muligvis nok alligevel ikke helt kan udelukkes, at det kunne være en god idé at lette skatten på arbejde for at øge arbejdsudbuddet og for at understøtte, at det skal kunne betale sig at gøre en ekstra indsats. Jeg skal nok lade være med at stå her og overfortolke de signaler, men jeg har bare noteret mig dem.

Men lidt forvirret er jeg jo også. For på den ene side står SF, som jo skarpest af alle fremfører oppositionens synspunkter, og klandrer regeringen for den skattelettelse, der er i år, og på den anden side står man så og efterlyser en skatteomlægning, som skal have en grøn profil.

For lige at teste det er det jo sådan, at den skattelettelse, der er givet i år, og som jo ikke er givet specifikt til de højtlojnedede, men som i høj grad er givet på en sådan måde, at de, der har mellemindkomsterne, oplever den største lettelse – og pensionisterne bliver også kompenseret – jo er en skattelettelse, der består af to dele, hvor den ene del i virkeligheden er en simpel efterlevelse af ikke bare et politisk, men også et

lovgivningsmæssigt løfte, som den tidligere regering gav. Og den her regering går så meget op i, at man skal holde, hvad man lover, at vi også påtager os at opfylde den tidligere regerings løfter i så henseende, for alternativet til at sænke skatterne ville være at sænke arbejdsmarkedsbidraget. Men glem nu det.

Den anden del er jo lige i øjet i forhold til det, jeg forstår både er en SF-prioritering og en socialdemokratisk prioritering, når man skal snakke skat, nemlig at man skal lette skatten på arbejde, og så skal man lave noget med en grøn profil, der gør, at vi alle sammen kerer os noget mere om miljø og klima. Og hvad er det, regeringen har gjort og aftalt med Dansk Folkeparti og nu gennemfører? Det er, at vi indekserer nogle energifgifter for at undgå den situation, at energifgifterne i virkelighedens verden fylder mindre og mindre, og at incitamentet til, at vi hver især sparer på energien, bliver mindre og mindre. Det er sådan set det, der finansierer en lavere beskatning på arbejde. Det er jo lige præcis som plukket ud af den overskrift, der hedder: En grøn skattereform, hvor vi tænker mere på klimaet, skruer op for det, og skruer ned for skatten på arbejdsindkomster.

Derfor må jeg sige, at jeg nok skal lade være med at overfortolke de signaler, der er givet i dag, for jeg er fortsat et forvirret menneske, for på den ene side står man altså og melder sig ind i diskussionen om en skattereform under den her overskrift, og på den anden side klandrer man i selv samme indlæg regeringen for konkret i år at have gjort det, man efterlyser.

Må jeg så lige til allersidst bare lige adressere to spørgsmål, nemlig spørgsmålet om kommunerne og så det egentlige tunge spørgsmål, der står tilbage efter dagens debat, nemlig spørgsmålet om EU-oplysningen i 2009 og 2010.

For så vidt angår kommunerne, er der i hvert fald nogle myter, der flourer. Man har sået myten om, at regeringen skulle have begået et eller andet aftalebrud. Man sår myten om, at vi nu kaster den offentlige sektor ud i et anlægsstop. Og bare lige for at få tingene i perspektiv er sagen jo den, at regeringen sidste år indgik en kommuneøkonomiaftale for 2008 på et meget højt, lukrativt niveau. Det var så god en aftale, at alle, der på kommunernes side af bordet var med til at indgå aftalen, sådan set roste den. Borgmestre i nogle af landets byer, jeg kan nævne landets næststørste by, omsatte aftalen respektfuldt til budgetforlig lokalt, som blev fremhævet som sande velfærdsbudgetter. Der var et